

POSTANOWIENIE

Dnia 28 marca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa R. w R.
przeciwko K. S.A. w K.
o naprawienie szkody,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 marca 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 czerwca 2016 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna jest środkiem zaskarżenia o charakterze nadzwyczajnym. Ma przede wszystkim na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie sporów precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla rozwoju prawa i judykatury sądowej. W związku z tym jednym z koniecznych elementów skargi kasacyjnej jest wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie, w którym skarżący powinien wskazać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. i związku z tym istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej

wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący w odrębnym wywodzie wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oparła na przesłance wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Zdaniem powódki, w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne związane z wyrażonymi w art. 442² § 1 k.c. dwoma terminami przedawnienia a zagadnienie to wywołuje rozbieżności w orzecznictwie. Istotnym zagadnieniem jest też według powódki kwestia początku biegu trzyletniego terminu przedawnienia.

Wobec tak sprecyzowanego wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania trzeba podnieść, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że jeżeli skarżący, jako okoliczność uzasadniającą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, to powinien to zagadnienie przedstawić przez jego sformułowanie z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało, przytoczyć argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen prawnych, a ponadto wykazać, że jest to zagadnienie, którego rozwiązanie jest istotne nie tylko dla rozstrzygnięcia rozpoznawanej sprawy, lecz także dla praktyki sądowej (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11; z dnia 3 października 2002 r., II CKN 447/01, nie publ; z dnia 14 grudnia 2004 r., III CK 585/04, nie publ; z dnia 4 sierpnia 2006 r., III CZ 47/06, nie publ; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, nie publ; z dnia 26 czerwca 2008 r., I CSK 108/08, nie publ.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej nie spełnia tych wymagań. Wykładnia dotycząca przepisów regulujących przedawnienie roszczeń z czynów niedozwolonych była wielokrotnie przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego. Najszerzej odniósł się do tego zagadnienia Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 lutego 2006 r., III CZP 84/05 (OSNC 2006/7-8/114), przy czym w jej uzasadnieniu odniósł się wprost do wyrażonych przez powódkę wątpliwości wskazując, że artykuł 442 § 1 zdanie drugie k.c. jest przepisem całkowicie jasnym. Po pierwsze, nie ulega wątpliwości, że nawiązuje do przepisu zawartego w zdaniu go poprzedzającym, a zatem dotyczy roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym, i to każdej szkody, niezależnie od tego, jakie dobro doznało uszczerbku i niezależnie od rodzaju szkody. Po drugie, użyte w nim - jako w kolejnym zdaniu normy traktującej o przedawnieniu roszczenia o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym - słowa "jednakże w każdym wypadku", oznaczają, że bez względu na uregulowanie zawarte w zdaniu poprzednim, roszczenie przedawnia się z upływem terminu określonego w tym przepisie, biegnącego od wymienionego w nim zdarzenia. Wynika z tego, że jeżeli roszczenie nie przedawniło się na podstawie art. 442 § 1 zdanie pierwsze k.c., to gdy wypełniona została hipoteza przepisu art. 442 § 1 zdanie 2 k.c., roszczenie ulega przedawnieniu na podstawie tego przepisu. Przesłanki przedawnienia w obu przepisach określone zostały samodzielnie i są różne; dotyczy to tak długości terminu przedawnienia, jak i początku jego biegu.

Ustawą nowelizującą, która weszła w życie z dniem 10 sierpnia 2007 r., został uchylony art. 442 k.c. i wprowadzony art. 442¹ k.c., w którym zachowany został jako § 1 przepis ogólny stwierdzający, że roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę.

Oznacza to, tak samo jak na gruncie art. 442 § 1 k.c., że obowiązuje zasada ogólna, iż niezależnie od tego, kiedy szkoda powstała czy ujawniła się oraz kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia, roszczenie odszkodowawcze ulega przedawnieniu najpóźniej z upływem dziesięciu

lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2016 r., II CSK 365/15, nie publ.).

Jeśli chodzi o podnoszone wątpliwości dotyczące początku trzyletniego terminu przedawnienia to powódka nie sformułowała na tym tle ogólnego zagadnienia prawnego a odnosiła się do „realiów niniejszej sprawy”. W związku z tym trzeba mieć na względzie wiążące Sąd Najwyższy odmienne od podnoszonych w skardze kasacyjnej ustalenia Sądu drugiej instancji dotyczące uzyskania wiedzy o szkodzie.

Z tych względów uznając, że nie zostały spełnione przesłanki przejęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. postanowił jak wyżej.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98, 99 k.p.c. w związku z art. 391 § 1, 398²¹ k.p.c.

jw